16 Nisan 1968
50 Kuruş
YIL: 1 SAYI: 18

İstanbul TEKSTİL işçisinin sesi

Sahibi : Rıza GÜVEN —İstanbul Tekstil sendikası adına—
Yazı İşleri Müdürü: Bahir ERSOY
ADRES: Cağaloğlu, Sıhhiye Apt. Kat 3 İstanbul Telefon 27 67 82
Dizgı: Meydan Gazetecilik ve Neşriyat Limited Şirketi
BASKI: Uyar Matbaası

Iyak oyunu, Ayak oyunu!

İYAK tasarısını teklif eden Enver Turgut, Mustafa Ertuğrul, Kaya Özdemiroğlu yanda.

(Yazısı 3. sayfada

Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıza Güven'in Atatürk Anıtındaki Basın Toplantısı

"Din istismarına karşıyız"

BAŞYAZI
RIZA GÜVEN

Usturuplu yalan

ADAMIN biri köy kahvesinde her gün çok büyük yalanlar söylermiş. Köylüler bu yalancıyı yalan söylediğini bile bile ilgi ve zevkle dinlerlermiş. Hergün ava gittiği halde çok zaman eliboş dönen diğer bir köylü de buna özenerek bir yalan söylemeğe karar vermiş. Akşam olup avdan döndükten sonra kahvede «Bugün Do-

TEKSTİL Sendikası Genel Başkanı Rıza Güven 7 Nisan 1968 Pazar günü Taksim Atatürk Anıtı önünde bir basın toplantısı düzenlemiş ve aşağıdaki konuşmayı yapmıştır:

Sayın Basın Mensupları; Ülkemizin bugünkü manzarası acıdır. Takunyalılar, İbrikliler, Takkeliler, Keçi Sakallılar yine ortada; Bugün, dünden daha açık konuşuyorlar. Bugün, dünden daha açık örgütleniyorlar. Yarın küstahlıkları kusku-

muz avına çıkmıştım, önümden bir tavşan sıçradı, hemen mavzeri doğrulttum, tetiği çeker çekmez tavşan yere yuvarlandı, koştum bir de ne göreyim kurşun tavşanın arka ayağı ile kulağına isabet etmiş». Bunu gören köylüler kahkahalarla gülmeğe başlamışlar, neye uğradığını şaşıran avcı birden kızarmış, bozarmış, «neden gülüyorsunuz» demeğe kalmamış, bir kenarda avcıyı dinleyen usta yalancı hemen ayağa kalkarak, neden gülüyorsunuz diye sormuş. Gülmekten kırılan dinleyiciler; «— Bir kurşunla tavşan hem kulağından, hemde arka ayağından nasıl vurulur?» deyince, usta yalancı hemen hazır cevap «arkadaşım doğru söylüyor, amma eksiği var, o sırada tavşan arka ayağı ile kulağını kaşıyordu» demiş.

Böylece hayatında ilk defa yalan söyleyen acemı meslektaşını kurtarmış.

Bu hikâyeyi niçin anlattığımı merak mı ediyorsunuz?

Öyleyse anlatayım:

Önümüzde iki gazete var. Bunlardan biri 1 Mart 1968 tarihin taşıyor ama bu gün geldi. Gazetenin adı (TEKSİF) gazetenin sağ baş köşesinde «ÖZÜR: Gazetenizin yayın tarihinde Kurban Bayramının araya girişi dolayısiyle bir aksaklık olmuştur. Özür dileriz» demektedir.

En Büyük yalanlardan biri bu.

TEKSİF Gazetesi gönderilen herkes bilir ki; Bu gazeteyi çıkaranlar bundan 15 gün önce tarihsiz bir sayı daha çıkardılar. Bu sayıda baştan aşağı mahkeme kararı tahrif edilerek, davayı kazanan ben ve arkadaşlarım, ve de bir yandan hırsızlıkla itham edip mahkemeye verirken bir yandan da teşkilâtlarında görev verdikleri yöneticilere hakaretlerle dolu yazılar var. Baştan aşağı iftiralarla dolu bu sayıdan ötürü gerekli dâva açılmıştır. 1 Mart 1968 tarihli sayının baş makalesi ile yine suç işlenmiştir. Bunu işleyenler hakkında da dava açılacağı tabiidir.

HÜKÜM: Başlığı altında yazılan iftiralarla dolu yazıda ençok dikkati çeken husus sağlığında davada figüran gibi kullanıp, kahırdan öldürdükleri ve ölüsünü istismar için parlak cenaze töreni yaptıkları Şube başkanlarının isminin de bulunmasıdır.

Yalandan başka sermayesi olmayan bu gazetenin Özel sayısında dâvayı kaybettikleri halde kazandıklarını yazmaya çalışanlar, okuduğunu an-

(Devamı 4. sayfada)

TEKSTİL İşçileri Sendikası Genel Başkanlık Kurulu yeni görev taksimi sonunda şöyle kurulmuştur: Genel Başkan: Rıza Güven, Genel Başkan vekili: Sabri Tığlı, Genel Sekreter: Yunus Kara, Müfettiş: Hakkı Özbal, Müfettiş: Hüseyin Akduman. Resimde Genel Başkan vekili Sabri Tığlı görülüyor.

Ayıp Hemde Büyük Ayıp

İSMAİL ÇÖL

Teksifin Bakırköy Şube kongresinde konuşan Genel Başkan Şevket Yılmaz, güzide delegelere şöyle sesleniyordu:

— Eski arkadaşlarımıza kapılarımız açıktır. Gelsinler, yerlerini ve görevlerini alsınlar.

Aynı sözlere benzer, aynı anlama gelir beyanları, birkaç yıl önce sayın Demir soy'un ağzından da işitmiştik.

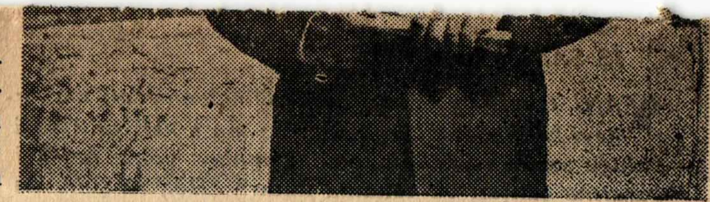
— Arkadaşlarımız dâvâ

(Devamı 4. sayfada)

suz daha da artacaktır.

«Türkiye'nin ormanlarını ve toplumunu keçi sakallılar tahrip ediyor» diyen Millî Güvenlik Kurulu Eski Genel Sekreteri Sayın

(Devamı 4. sayfada)

Rıza Güven Taksim'de konuşurken

Teksif Özel Sayısı Ve...

Türk Adaletinin Şamarı Suratınızda Şakladımı?

MİLLETİN artık ninni dinleyecek hali yok. Temcit pilâvı gibi ortaya konan zimmet, suiistimal palavraları milletin karnını doyurmuyor. Sen kasalarında milyonların olduğunu bağırdığın halde 42 iş yeri ile yaptığın 240 krş.luk sözleşmenin hesabını verebiliyormusun? Kaldı ki, Genel Sayman imzası ile bu mevzuu kaleme alan kişinin, yapılan sarfları kabul ettiğine dair belgeleri halen itham ettiği insanların ellerinde mevcut.

Mahut Genel Sayman herhalde hafıza noksanlığına uğradı ki bir evvelki sözleri ile çelişmeye düşmektedir. İstanbul'a ilk geldiği zaman yaptığı iddialar ile, zamanı geçtikçe yaptığı iddialar, daima birbirini nakzetmiştir. Dolayısiyle sözüne güvenilecek bir kişi değildir.

Bende halen her toplantıda söylenmiş sözlerin ve cevapların notları mevcuttur. Sıkılmaz iseler kişileri de zikrederek mevzuu daha açabilirim. Kanun, adalet deyip demogoji yapmak en başlıca vasıfları. Madem bu kadar dürüst kişiler, o halde Teksif'i aldıklarından bu yana yaptıkları sarfları bir Mahkeme kararı ile tetkik ettirebilir ve usulüne uygun sarf yaptıklarını iddia edebilirler mi? HAYIR.. Çünkü usulsüz sarfları sayılamıyacak kadar çok. Ankarada yapılan ve sendikanın temeline dinamit koydukları (o iptal edilen) kongrede, İstanbul Sendikası Genel Merkez'e 3 milyon lira yatırmış, bunun karşılığında İstanbul işçisi için sarf ettiği 580 küsur bin liranın Genel Merkezce kabul edilen belgelerini almıştı. Madem bu sarflar usule uygun değildi neden - Genel Saymanın imza-

(Devamı 4. sayfada)

TATLI-SERT

aptullah sert

Emekçilerin kahrı, sizi kahredecektir

TÜRKİYE'de gerçekten garip şeyler olmaktadır. Örneğin, adı gerekmeyen bir sendikacı bir kongrede emekçinin dertleri bitmiş gibi, sis sebebiyle boğaz köprüsünün yapılmasını savunmaktadır. Bunun gibi tüzüğünde «ibra» hükmü bulunan ve buna göre de veryansın «ibra» edilen Teksif Sendikası'nın yöneticileri bir mahkeme kararını terse çevirerek saldırıya geçmektedirler. Hani, neredeyse, yağmurun gökten yere doğru değil, yerden göğe doğru yağdığını ileri sürecekler ve de inandırmak için saflar arayacaklar.

Bütün siyasî partilerin, derneklerin ve sendikaların tüzüklerinde «ibra» kavramına yer verilmiştir. Hukuk, ibrayı ilgilinin her türlü sorumluluktan ve tartışmadan sıyrılmasını öngören bir kavram olarak tanımıştır. Hukukta «ibra» vardır, Teksif'in eğer evvelki gibi bir mahkeme kararıyla yine iptal edilmezse 19.5.1967 tarihli tüzüğünün 15. maddesinde ve 34. maddesinde «ibra», «aklamak» olarak yer almıştır. 19.5.1967

(Devamı 3. sayfada)

DOSTLARLA DERTLEŞME

demir-taş ceyhun

Devlet kapısı

SON zamanlarda olaylar öylesine hızlı gelişiyor ki, izlemenin mümkünü yok. Dünya, gerçekten yaşanmaya değer bir döneme girdi. Aşırı denizlerin gönüllü jandarması, mazlum milletlerin ensesinde boza pişiren Amerika, şu son bir kaç aydır çektiğini sanırım bütün tarihi boyunca çekmemiştir. Artık görüyoruz ki, sömürücü sermayenin milyarları bile, Asyanın çilekeş halkını sömürgeleştirmeğe kâfi gelmiyor. Bugün sizlerle, bu konularda dertleşmek istiyorum. Amerikanın iki tip sömürgesi var, biri kendi toprakları dışında, öteki kendi toprakları içinde, bu içli dışlı sömürüden söz açmak istiyorum. Zorba Amerika, bir yandan dış sömürülerini garanti altına almak için Vietnam'da savaşırken, öte yandan iç sömürgesi de ayaklanıverdi. İki günde, Amerikanın altını üstüne getiriverdi bir türlü kölelikten kurtulamayan zavallı zenciler.

BİR DOSTTAN MEKTUP VAR...

Bunlardan söz açmak istiyordum ama, olmadı. Gazi Antep'teki Yetkin Şekerciler Yün İplik Fabrikası bekçisi emekçi Mustafa Polat'tan bir mektup var. Durumunu içli içli anlatıyor. Eline günde on lira elli kuruş geçiyormuş. Ne yemek zammı alıyormuş, ne iş elbisesi alıyormuş, ne bir iki maaş ikramiye alıyormuş, ve ne de çocuk zammı varmış. Soruyor, Devlet fabrikalarında çalışanlar bu hakların çoğuna kavuştukları halde, biz özel fabrikalarda çalışanlar niçin kavuşmuyoruz diyor? Yani Devlet Kapısı ile Ağa Kapısı arasındaki bu ikilik neden diyor? Aslında, bu dostumuzun değindiği nokta, bu ikilikten değil ki. Sendikalizm oyununun, normal hastalıklarından. Sömürücü kapitalizmin, işçi lehine bula bula bulduğu tek düzen bu sendikacılık. Yani kapitalizmin yarattığı sınıflar arası uçurumu birazcık olsun azaltmak için getirilmiş bir tedbir. Ama, bu sendikacılık oyunu da, özellikle bizim gibi geri kalmış toplumların ilkel kapitalistleri tarafından çok daha çabuk dejenere edilmiş, bozulmuş. «Sarı Sendikacılık» diye bir tabir vardır. Sendika yöneticileri işçileri, patronlara satarlar ve bu satıştan dolayı patrondan komüsyon alırlar. Böylece sendikacılıktan beklenilen fayda da sağlanamaz. Üzülerek belirtelim ki bu dosta, bugünkü mevcut sendikaların yüzde sekseni, yüzde doksanı, «Sendika Ağaları» denilen bu sarı sendikacıların, bu komüsyoncuların elindedir.

Aydınlık... Aydınlık

ON BEŞ GÜNDE BİR

bahir ersoy

Asgari ücret Yönetmeliği, 5 Nisan 1968 gün ve 12867 sayılı Resmî Gazetede yayınlandı. Ek seçim arifesinde bunun yetişeceğini tahmin etmeyen kalmamıştı. Nitekim tahminler böylece doğrulandı. Bunun yanında Türk - İş'in asgari ücretlerin (20) lira olmasını istediğine dair haberlerde okuduk. 15 Nisan 1968 günü yapılacak Türk - İş kongresinden önce bu isteği de güzel karşılamak lâzımdı. Fakat Yönetmeliğe uygun komisyon sür'atle kurulup Türk - İş'in isteğinin kısa zamanda değerlendirilmesi mümkün olacak mı? Bir kerre Türk - İş kongresinden evvel buna imkân yok. 2 Haziran 1968 gününden önce verim almakta bana güç görünüyor. Evvelâ komisyon üyelerinin seçiminde ilk aksaklık çıkabilir. Her ne kadar Yönetmelikle, Komisyon toplantı nisabını enaz (10) kişi kabul etmişse de bu, taraflardan birinin gerekli üyeleri seçmemesi halinde mekanizmayı aksatmaktan kurtaracak müeyyide olmak vasfında değildir.

Diğer taraftan Yönetmeliğin (2) maddesi (11) inci maddesinin (e) fıkrası müstesna, asgarî ücrette çalışanlar arasında tefrik yapılamıyacağını belirtiyor. (11) inci maddenin (e) fıkrasına bakıyorsunuz. Aynen «İşçinin çocuk (16 yaşında ve daha küçük) veya büyük oluşu» demektedir. Burda Yönetmeliğin getirdiği herhangi bir yenilik göremiyorum. Başka ne tefriki yapılabilirdi ki? Bir süre beynelmilel anlaşmalarla dünya çalışma teşkilâtının prensiplerine bağlı memleketimizde kadın erkek ayırımı yapılacak değildi ya..

Şimdi, Yönetmelikle ilgili 931 sayılı Yasa'nın (33) ncü maddesine göz atalım. Asgarî ücret komisyonun bünyesi burada kurulmuş (5) işçi, (5) işveren (5) de hükümet temsilcisinden ibaret bir heyet. İlk ikisini tahlile lüzum yok. Onlar belli, şu seçmiş, bu seçmiş münakaşası kalıyor geriye. Ama hükümet temsilcilerini açıkça görelim.

1 — Çalışma Genel Müdürü veya yardımcısı,

2 — İşçi Sağlığı Genel Müdürü,

3 — Araştırma Kurulu Başkanı veya üyesi,

4 — Ticaret Vekâleti İç Ticaret Dairesi Genel Müdürü veya yardımcısı,

5 — Plânlama dairesinde konu ile ilgili dairenin başkanı veya yardımcısı,

Bunlardan ilk üçü doğrudan doğruya Çalışma Bakanına, dördüncüsü hükümet, dolayısile yine ayni yere bağlı memurlardır. Politikacı Bakanın veya Devlet sektörü sebebiyle işveren hükümetin talimatı dışına çıkmaları - çokaz istisnalar hariç - mümkün değil. Demek ki, bu dört kişinin çalışması Bakanlık Makamını işgal eden zatın tutumundan ayrılamaz. O sandalyada bugün Sayın Ali Naili Erdem oturuyor. Bu zat daha kısa süre önce, işçi, işveren ve Bakanların katıldıkları bir toplantıda «Hükümet fiatları dondursun. Sendikalarda önümüzdeki Toplu Sözleşmelerde zam istemesinler» diyen kişidir. Bu iktisadî düzende hükümet fiyatları donduramaz. Eğer o gücü olsa geçen sene ile bu sene arasında hayat pahalılığında görülen ağırlığın altında vatandaşın ezilmesini önlerdi. Sayın Erdem bunu çok iyi bilir. Ama işverenlere daha yakın düşüncededir.. Bu zatın vereceği talimata uygun hareket edecek (4) oy işveren safında yer alırsa bu grubun oyu (5 + 4 = 9) a yükselecektir. Plâncı nekadar tarafsız olursa olsun onbeş oyluk bir heyette (9) oy kadını erkek diye deftere tescil eder.

Şimdi insan düşünüyor. Bu heyette ilim adamlarına yer vermek neden düşünülmemiş? İşçi arkadaşlarımın buna dikkatlerini çekerim. Asgari ücret komisyonu yeniden ele alınmalı ve politikacıya işçi sırtında oy kumarı oynama fırsatını meşru hale getiren, çalışanın her hakkını işverene istismar ettirmeye müsait yapı, emek haklarını insanca değerlendirecek halde geliştirilmelidir. Bütün Üniversitelerde sosyal siyaset kürsüleri var. İlmin ışığından korkan sür'atle karanlığa koşuyor, demektir.

Tanrı bizi, gün ışığından, ilim ışığından, elektrik ışığından bir kelime ile aydınlıktan mahrum etmesin.

anayasa diyor ki

celal beyaz

ANAYASA MADDE 45: DEVLET, ÇALIŞANLARIN YAPTIKLARI İŞE UYGUN VE İNSANLIK HAYSİYETİNE YARAŞIR BİR SEVİYESİ SAĞLAMALARINA ELVERİŞLİ

İŞÇİ KÜRSÜSÜ

Bayram Şekeri mi Dağıtıyorsunuz ?

Teksif Bakırköy Şube

İŞ ŞANSA KALIYOR...

YANİ emekçilerimizin tümü bilinçlenmeden, meseleyi kökünden kavramadan, iş şansa kalıyor. Üyesi olduğu sendika, bir sarı sendika mıdır, yoksa emekçi yararına çalışan bir sendika mıdır? Hemen şunu da belirtelim, patronlar, bu sendikacılık oyununu bozmak için ellerinden geldiği kadar uğraşıyorlar. Meselâ sendika sayısın alabildiğine çoğaltıyorlar. Bugün yurdumuzda sendika sayısının üç bini aştığı söyleniyor. Özel iş yerlerindeki işçileri, sendikacılar para karşılığı satıyorlar da, devlet fabrikalarındaki işçileri satmıyorlar mı? Oralarda da politik oyunlar oynanıyor. Benim üyesi bulunduğum sendikanın genel başkanını da, bir yerlere önemli bir müdür olarak tayin ettiler, bir baktık bizim sendika da satılıyor. Tez müdahale ettik de, hemen değiştirdik adamı, sendikamızı güç kurtardık. Yani satış her iki yerde de olabiliyor.

MUSTAFA POLAT'LA AYNI FİKİRDE DEĞİLİM...

İŞTE bu nedenle Mustafa Polat dostumla aynı fikirde değilim. Yani, bütün devlet fabrikalarında çalışanlar bütün haklarına kavuşmuş değiller. Yani daha açıkcası, bugün Türkiye'de, Devlet Kapısı, Ağa Kapısı öyle kalın çizgilerle ayrılmış değildir. Çünkü Devlet dediğimiz, kuruluşda bu ağaların elinde halen. Devleti bugün, fabrikatörler, toprak ağaları, büyük tüccarlar, komüsyoncular, yabancı sermaye ortakları, mütegallibeler falan yönetiyor. Devlet fabrikalarının müdürleri de, dolayısıyla bu ağaların adamları. Belki devlet fabrikalarındaki sömürü biraz daha az. Ama ne değişir. Her iki yerdeki emekçi de neticede sömürülüyor. Ama az sömürülüyor. Ama çok sömürülüyor. Mesele bizce, devletin yönetiminin emekçiler tarafından kontrol altına alınmasında. Yani devlet, halkın devleti haline getirilmeli ki, işçilerin, emekçilerin de sömürülmesine bir son verilsin.

Bu konularda tekrar konuşacağız, dertleşeceğiz. Mektuplarınızı beklerim.

ADALETLİ BİR ÜCRET ELDE ETMELERİ İÇİN GEREKLİ TEDBİRLERİ ALIR.

Anayasayı cebinde taşıyan montacı Ahmet, arkadaşlarına;

— Bakın, devlet biz çalışanların insan gibi yaşamamıza elverişli bir ücret almamız için tedbir alacakmış.

Bu sözleri dinleyen cizgici Hasan;

— Devletin iş kolumuzda tesbit ettiği asgarî ücret 12 lira 80 kuruş değil mi? Bu paradan da sigorta pirimi, vergi ödüyoruz. Geriye on lira kadar bir para kalıyor. Bu para insanca yaşamamıza yeter mi? der

Söze karışan diğer bir işçi;

— Her ay bir odalı eve 100 lira kira ödüyorum. Ona da ev demeye bin şahit lâzım. Geriye kalan 250 lira ile üç nüfusu geçindirmeye çalışıyorum. İnanır mısınız, Kurban Bayramından bu tarafa çocuğum hiç et yemedi. Bu mu insanca yaşama diye çıkışır.

Diğer işçilerde montacı Ahmet'e bu sözlere benzer karşılıklar verirler. Ahmet;

— Biliyorum der, ben de sizin gibi çile çekiyorum. Gelinlik yaşa gelmiş kızım, eşim ve bir de oğlumla bir orada yatıp kalkıyoruz. Kızıma bayramda ayakkabı bile alamadım. Bir baba olarak ne kadar üzüldüğümü takdir edersiniz.

Demek ki anayasa tastamam uygulanmıyor.

— Çizgici Hasan, elbette der. Geçenlerde sendikanın faaliyet raporunu okudum. Rapor, bir işçinin bu günkü hayat şartları karşısında yövmiye eline 45 lira geçmesi icap ettiğini rakamları ile ispatlıyordu.

Anayasanın tastamam uygulanması bu ise, meseleyi şimdi anladım. Çalşma Bakanlığı ve asgarî ücret komisyonları Anayasanın bu açık beyanına uysalar, o zaman elbette ücretlerimiz artar. Belki de çektiğimiz sıkıntılardan kurtuluruz, der.

Montacı Ahmet;

— İşte Anayasayı bu yüzden iyi bilmemiz lâzım. Anayasa tastamam uygulandığı gün insan gibi yaşayabileceğiz.

Bir kıssa, bir hisse

Zamanın birinde üç erkek oğlu olan bir adam, yetiştirip büyüttüğü katıra binerek, hacca gitmiş ve aynı katırla Hacı olarak evine dönmüş amma hacdan döndükten sonra eskiden halim selim olan adamın oğulları na karşı haraketleri ve sözleri değişmiş.

Bu halleri o kadar sıkıcı olmaya başlamış ki, sabır ve tahammülleri taşma durumuna gelmiş, fakat babalarına da bir şey söylemeye cesaretleri yok.

Büyük oğlan bir ara eline geçirdiği bir kazma sapına yapışarak ailenin oturduğu odadan tahta perde ile ayrılmış bulunan katırın bulunduğu ahıra girmiş, ulan anasını, avradını, kızını, kısrağını bilmem ne yaptığım katır, babamızı hacca müslüman götürdün gavur getirdin diyerek katıra hırsını alıncaya kadar tertemiz bir dayak atar.

Manzarayı tahtaperde aralığından gözetleyen Hacı Baba bu hâdiseden kendine düşen hisseyi aldığından artık ailede eski huzur ve rahat yeniden kurulur.

Mahmut ALKAN

kongresinde yaptığınız konuşmayı, Teksif Sendikası tarafından hususî bastırılmış İşçi Postası gazetesinde okudum.

Türkiye'de üç buçuk milyon işsiz varmış. Bunu sizin söylemenize lüzum yok. Herkes biliyor. Türk-İş bu issizlere iş bulacakmış. Türkiye az gelişmiş bir ülke imiş Bunu da biliyoruz. Ve toprak reformu yapılmamalı imiş. Toprak reformu işsizliği önliyemiyecekmiş. Ancak «Türk-İş'i destekleyin ve rejimi koruyun, hepsi tamam» diyorsunuz. Acaba hangi rejimi koruyacağız. Şu bizim asgarî geçim indirimini vermeyen, emeklilik maaşımızı 250 liradan yukarı çıkarmayan ve işçi kıdem tazminatını kaldırmaya çalışan zihniyeti mi destekliyeceğiz. Yoksa bizim bilmediğimiz başka bir rejim mi var?

Sizin fikirlerinize ve tutumunuza karşı olanları ezecekmişsiniz. Yok edecekmişsiniz. Sizin istediğiniz gibi olacakmış her şey.

Evvelâ şunu iyi bilmeniz lâzım. Siz bir işçi topluluğunun başısınız. Resmen siyaset yapıyorsunuz. Sizin yüzünüzden değil mi sendikaların parçalanması, bu günkü hale gelmesi.

Biz artık alıştık. Seçimler yaklaştıkca böyle çocuklara bayram şekeri dağıtır gibi, işçiyi uyutma kandırma lâf larına. İşçi herşeyi biliyor. Öğreniyor. Göreceksiniz, yarın size de bir şeyler öğretecek.

Zahmet buyurmayın Sayın Seyfi Demirsoy..

Vasfi KAP

Mısırlı Trikotaj Fabrikası
İşçi Temsilcisi

şiir şiir şiir

DOGUDAN BİR ŞİİR ***

Aşağıdaki şiiri Trabzon'da yayınlanan «Sömürücülüğe Karşı SAVAŞ» adlı devrimci gazeteden alıyoruz. Doğu Anadolu'nun fakirliğini, ezilmişliğini çok güzel biçimde dile getiren şiir, Anayasa'dan imdat istiyor. Yazarı belli olmayan bir şiiri, eli nasırlı, fakir bir yurddaşımızın yazdığı besbelli....

A N A Y A S O

Gara dağlar gar altında galanda
Ben gülmezsem
Dil bilmezsem
Şavata'dan Hakkâri'ye yol bilmezsem
Gurban olam, çaresi ne, hoooyyy
Babooovvv?

Bebek yenilir, bebek hasda, bebek ateş içinde
Ben fakiro
Ben hakiro
Dohdor, ilâç çarşı, bazar, tam-takiro
Gurban olam, bu ne iştir, hoooyyy
Babooovvv?

Çonçiğ ağliir, çonçiğ öliir, geçit vermiiy Zap Suyi
Parasizo
Çaresizo
Ben halsizo, ben dilsizo, şeher uzak yolsizo
Bu ne haldır, bu ne işdir, hoooyyy
Babooovvv?

Gara dağda gar altında ufağ ufağ mezerler
Yeddi ceset hetim hetim Zap Suyinde yüzerler
Hökümata arzeylesem azarlar
Ben ketumo
Ben yetimo
Ben ne biçim vatandaşım, hooovvv
Babooovvv?

Şavata'dan Angara'ya ses getmiir
Biz getmeğe guvvatımız heç yetmiir
Malımız yo
Yolumuz yoh
Angara'ya ses verecek dilimiz yoh
Ganadımız, golumuz yoh
Bu ne biçim memlekettir, hoooyyy
Babooovvv?

Yerin yurdun, adresin bilmiirem
Angara'do: Anayasso
Ellerinden öpiy Hasso
Yap bize de iltimaso
Bu işin mümkini yoh mi, hoooyyy
Babooovvv?

MEKİK

ahmet soyer

Nalıncı keseri

Gabriyel Gavriyeloğlu Kordelâ Fabrikası, Tekstil'in eski Adalet fabrikası oldu. Bu da onun gibi işçinin parasını vaktinde vermez. Bu fabrikada da işçiler birbirlerine ve meselelerine sımsıkı bağlı ve sendikalarına inanmış tam sendika militanlarıdırlar. İşveren, her hareketi karşısnda mutlaka en kanunî yollardan işçi direnişini bulur. Nitekim Gabriyel'in işçinin parasını vaktinde ödememesi hastalığı işçileri yine açlıkla kucak kucağa getirdi. Sendikaya gelen işçiler (Ağabey, mahallelinin de, bakkalın da bize itimadı kalmadı. Bakkal peşin parayı görmeden ekmek vermiyor. Bizim bu halimiz daha ne kadar sürecektir.) diye feci bir ıstırap tablosu çiziyorlar. Ve sonunda yaralarının merhemini ararken büyük basiret ve anlayışla topluca istifalarını vermek için Notere gitmek istiyorlar. Fakat Noter masrafı bellerini büküyor. Ekmek parsı bulamayan kişi, Noter mu amelesini nasıl yaptırsın? İşçilerin bu güç gösterisini, sendikaları elbette cevapsız bırakamazdı. Nitekim Sendika kasayı açtı, istifalar işvereni buldu.

Fakat mesele bununla bitmiyor. Müessese ile yaptığımız Toplu Sözleşmeye göre işveren haftalığı ödemez ve bunun için muayyen süre geçer de işçi istifa ederse, ücrete müstahak olur. Şimdi istifalarını verenlerin ücret talepleri için dâva açılması gerekiyor. Bu defa ekmek parası bulamayanları daha büyük bir tehlike bekliyor.

Bir grevin hikâyesi

Grevci İşçilere Herkes Büyük İlgi Gösteriyor

Hazırlıyan: Fuat Pınarbaşı Y. K. Üyesi

SAAT 10.30 da muhtelif yollardan gelen işçiler Belediye Sarayının bahçesinde buluştular. Meraklılarla birlikte sarayın bahçesi mahşerî bir hal aldı. İşçilerden bir tanesi havuza elbiseleriyle atlayınca, onu 20'ye yakın arkadaşı takip etti. Foto muhabirleri bol bol resim çekiyorlar. Havuz temizlene dursun, Belediye Reisi Sayın Haşim İşcan'ın grev komitesini dâvet ettiği haberi geldi. Naci Temel ve iki kız işçiyle dâvete icabet ettik. Ufak bir takdim merasiminden sonra Haşim Bey tatlı esprileriyle sosyal adalet, demokrasi ve içinde bulunduğumuz güç şartlardan bahsetti. Bizlere grevle ilgili sualler sordu. Bir ara «İşçi arkadaşlar Belediye Sarayının bahçesini temizlemeğe gelmişler, bari bütün sarayı temizleseler de kurtulsak». esprisine bir hayli gülüştük.

Sayın Reis muvaffakiyetler temenni ederken, bizde kendisine teşekkür ederek yanından ayrıldık.

Bilâhare, işçi arkadaşlarla minibüslere binerek grev mahalline döndük.

4 Ağustos 1967 Cuma
Grevin 33.ncü Günü:

Grevin nedenlerini anlatan beyannameleri dağıtmak üzere ekipler hazırlandı. Sendikanın arabaları ile Eyüp ve Topkapıda kurulu işyerlerine 5 bine yakın beyaname dağıtıldı.

5 Ağustos 1967 Cumartesi
Grevin 34.üncü Günü:

Sözleşmenin asgarî ücretle ilgili maddesini tekrar gözden geçirmek için işverenin davetine, komiteden Naci Temel iştirak etti. Kısa süren bu müzakereden de bir netice alınamadı. Bir anlaşma olur ümidi ile işçileri dağıtmamıştık. Öğle yoklamasında durumu işçi arkadaşlara kısaca izah ettik ve iyi tatiler temennisi ile evlerine gönderdik.

9 Ağustos 1967 Çarşamba
Grevin 38.nci Günü:

Sabah yoklamasından biraz sonra D.D.Y. 7.nci İşletme Sen

İyak oyunu

Kısa adı İyak olan, İşçi Yardımlaşma Kurumuna ait kanun tasarısı, dört AP milletvekili ve Türk - İş tarafından hazırlanarak meclise getirildi.

Kanun tasarısının gerekçesinde *«Kanun tasarısı ile Sosyal Sigorta Kurumuna prim ödeyen ve işçi niteliğini taşıyan şahısların katılmaları ile meydana gelecek olan İşçi Yardımlaşma Kurumu, karşılıklı dayanışma yolu ile üyelerine sosyal yardım ve hizmetleri sunmak gayesini gütmekte ve mali yönden tamamen özerk bir kuruluş olarak yurt çapında üyelerine yardımcı olmak hedefini öngörmektedir.»* demektedir. Yine gerekçede, kurum gelirinin işçilerden kesilecek yüzde 2,5 primden sağlanacağı ve üyelerine emeklilik, maluliyet ve ölüm yardımı yapacak veya bunları yapmaktan gayesi nedir? Neden Sosyal Sigortalar Kurumu islâh edilmiyor da, tasarının özentili lâflarla meclise sevkine gidiliyor? İşte, kanun tasarısı asıl amacını 25.nci maddede ortaya koyuyor. Mezkûr madde aynen şöyle:

«Kurum fonlarının işleteceği sahalar ve işletme politikası:

Kurumun bir finansman müessesesi olması sebebiyle kalkınma plânına uygun, yatırımların emin rantabl ve faydalı olduğu gerekçesi ile 15 yıllık plânlara bağlanır. Beşer yılık plânlar genel kurulun tasvibiyle tekemmül eder.»

Biz İYAK tasarısı hazırlanırken işçi yararı için çalışılıyor zannetmiş ve sevinmiştik. Halbuki bu kanun

SENDİKADAN HABER

★ Sendikamızın Kasım ayında yapılan normal Genel Kurul toplantısında Tüzük tadili yapılamamış ve Tüzük tadili için ayrı bir kongre yapılması kararlaştırılmıştı.

Bu amaçla 31 Mart 1968 Pazar günü saat 10 da Beyazıt Beyaz Saray Rüya Düğün salonunda tüzük tadili toplantısı yapılmıştır.

★ 7 Nisan 1968 Pazar günü saat 10.30 da Genel Başkan Rıza Güven Taksim Atatürk Anıtı önünde bir basın toplantısı düzenledi.

★ Gabriyel Gavrıyeloğlu'na ait Yedikule Mensucat Fabrikasında çalışan işçierin içinde kıdem tazminatına hak kazanamamış 60 işçi, işveren iş verdiği ve fabrikayı çalıştırdığı için işbaşı yaptılar. Ancak işverenin eski hastalığı devam etmekte ve bu arkadaşların ücretini yine geciktirmektedir.

★ İstinyede kurulu Taylı Mensucat Fabrikası ile Tekstil İş kolunda en uzun grev yapılmış ve Teksif Sendikası işçilerin saat ücretlerine 15 kuruş ile 20 kuruş arasında bir zam almıştı.

O günkü şartlara göre daha ileri bir Toplu Sözleşme yapılabilir kanısında olan işçiler Teksiften ayrılarak Sendikamıza üye olmuşlardı. Şimdi Toplu Sözleşme bitmiş bulunuyor, yenisinin yapılması için ilk toplantı yapıldı ve sendikanın teklifi işverene verildi.

Sosyal yardımlar ile temel haklar bölümü için büyük bir anlaşmazlık olmadığı daha çok işyerinin bünyesi icabı bazı zorluklar tesbit edildiğinden gelecek toplantıda ücret zamları konusu görüşülecektir.

★ Yine Yedikulede kuru-

Sendikamızın Genel Sekreteri Yunus Kara 15 gündenberi tedavi için yatmakta olduğu Sosyal Sigortalar Kurumu İstanbul Hastahanesinden 9 Nisan 1968 günü iyileşerek taburcu edilmiştir.

Kendisine geçmiş olsun deriz.

★ Beyoğlu Şubemiz mıntıkasında kurulu **Erol Askeroğlu Konfeksiyon** atölyesinde 125 işçi çalışır. Sendikamız oradaki işçileri teşkilâtlandırmış ve Toplu Sözleşme ilânı yapmıştı. Teksif itırazda bulundu, neticede Bölge Çalışma Müdürlüğünde yapılan tesbitte 59

İşçi yarınki kazancı ile bugünkü geçinen kişidir. Üstelik sık sık ta mahkemeye başvurmak zorunda kalır. Adalet kapısını işçiye para karşılığında göstermek anlamına gelen bu hali elbette affetmek mümkün değildir. Eskiden işçi harçsız adalet kapısını açabiliyordu. Fakat bu güzel kapı 1965 senesinde sessizce yapılan bir kanun tadili ile işçinin suratına kapatılmıştır. Bunu yapanlar fakir işçinin yaşantısını bilmezler mi? Bilirler. Elbet bilirler, fakat yine de bildiklerini yaparlar. Allahtan ki Gabriyeloğlu işçilerinin sendikası var. O bu konuyu yoluna koyacaktır. Ya işçilerin sendikaları olmasa halleri ne olurdu. Adalete başvurmanın çile haline geleceği an budur Ayakta ölüm buna derler.

Toplum böyle anların yaratacağı buhrana hassastır. Oturup adalet ve istikamet nasihatleri vereceklerin, önce şu hallere çare aramalarını bekleriz. Sen bana üç kuruş alacağım için on kuruş harcat, sonradan da (Sen aslansın, sen babayiğitsin...) diye sırtımı okşayarak beni uyut. Daha sonra da dön adaletten.. Haktan.. Vicdandan bahset. Olmaz böyle şey. Yirmi senelik kıdemi ile işyerinden sebepsiz atılan bir işçi yatıracak harç parasını bulamazsa akıbet ne olur? Bu düzene ne isim verilir?

Bu çarkın kimin için döndüğünü soracaklara «Toplumda Adalet duygusunu hakim kılmak için» diyecek babayiğit var mıdır? İnsan hak ve menfaatleri manzumesinde mevcutları teker teker alarak ayarlama değil, eksikleri vererek yapılacak düzeltmede selâmet vardır. Nalıncı keseri olunmamalı.

dikası Genel Başkanı geldi. Grevci işçilere sendika olarak yemek vermek istediklerini bildirdi. Grevle ilgili izahat aldıktan sonra başarı temenni ederek ayrıldı. İşçi arkadaşlara, D.D.Y. Sendikasının bu gün öğle yemeği vereceğini anlattık ve yemek saatinde mahalde hazır bulunmalarını tenbih ettik. Saat 12 de karavanalarla iki türlü yemek geldi. Dağıtılan yemekler iştaha ile yendi. Sendikanın bu nazik hareketine bir ekip giderek grevci işçiler adına teşekkürlerini bildirdi.

10 Ağustos 1967 Perşembe
Grevin 39.ncu Günü:

Sessiz geçen günü, İşçi Partis Milletvekili Rıza Kuas üç foto muhabiriyle gelerek hareketlendirdi. Kısa süren bir konuşma yaptı ve sorulan sualleri cevaplandırdı. Başarı temennisinde bulunarak grev mahallinden ayrıldı.

11 Ağustos 1967 Cuma
Grevin 40.ncı Günü:

İşçi arkadaşlara saat 17 de grev ödenekleri verildi.

14 Ağustos 1967 Pazartesi
Grevin 43.ncü Günü:

Sefa Lokantası sahibi Bay Süleyman Kızıltay grev mahalline haber göndererek nöbeti olan işçilere öğle yemeği vermek istediğini bildirdi. Bu nazik davete 30'a yakın işçi iştirak etti. Yemekten sonra kendisine sonsuz teşekkürlerimizi bildirerek oradan ayrıldık.

İşverenin haksız tutumunu çalışanlara münasip vasıtalarla duyurmamız neticesi halkın da büyük ilgisini görüyorduk. İstanbul'un hemen her semtinde kordela fabrikası grevi günün mevzuu olmakta ve devamlı muhasebesi yapılmakta idi.

19 Ağustos 1967 Cumartesi
Grevin 48.nci Günü:

Sendikanın merkezinde gece geç vakte kadar süren toplu sözleşme müzakereleri yapıldığı haberi geldi. Durumdan daha evvelden haberimiz olmadığı için işçi arkadaşlara müzakerelerle ilgili bir izahatta bulunamadık.

Saat 13 de yapılan yoklamayı müteakip işçiler iyi haftalar temennisi ile evlerine gönderildiler.

...ve ölüm yardımı yapılacağı belirtilmektedir.

Tasarıyı okurken aklımıza bir sürü soru geldi. Adı *İşçi Yardımlaşma Kurumu* olan bu kuruluş neden üye-

tasarısı doğrudan doğruya işçilerin ödeyeceği % 2,5 kesinti ile birikecek fondan, sermaye çevresine kredi sağlama gayesine yönelmiştir.

lu ve ilk Toplu Sözleşmesinin grev sonucu yapıldığı Sıhhat İdrofil Pamuk Fabrikasının da Toplu Sözleşme müzakerelerine başlamış buunuyoruz.

üyeleri olduğu sendikamızın ise 83 üyesi bulunduğu anlaşıldığından bu işyerinde Toplu Sözleşme yetkisi sendikamıza verilmiş bulunmaktadır.

TATLI-SERT
aptullah sert

Emekçilerin kahrı sizleri kahredecek

(Baştarafı 1. sayfada)

tarihli merkez genel kurul toplantısında Teksif yöneticileri yukarıdaki tüzük maddelerine ve gündemlerinin 9. maddesine göre ibra edilmişlerdir. Sonra bu yöneticiler çıkıp bugün İstanbul Merkez Şubesi yöneticileri aleyhine açılan davayı kaybedince, kayıplarna bir teselli, bir inanca aramak için «ibra» kavramına saldırıya başlamışlar, yaygarayı basmışlardır. Hani Yargıç'ı ele geçirseler bir kaşık suda boğacağa benzerler...

Beyler, davayı kaybettiniz. Üstelik, soruşturmanın vardığı safha sebebiyle bilirkişilere verdiğiniz bir takım ne idüğü bellisiz evrak üzerinde mahkeme bir incelemeyi gerekli görmediğinden kaybettiniz. Eğer o evraklar Mahkemenin gözü önünde yeniden tetkik edilseydi oyunlarınız bir güzel ortaya da çıkardı. Bu yetmiyormuş gibi bugün siz ibralılar çıkabilir, başkalarına ibra almışlardır diye saldırıya geçebiliyorsunuz. Yutmuyor bunu kimse, yutmayacak da, çünkü aşağıda başka nedenleri de var, okuyun.

Dava mevzuu hesabın kabulünü de Teksif'in genel merkezi allı, pullu, yetkili kişilerince imzalı mahsup fişleriyle yapmışlardı. Şimdi bakın **Teksif Sendikası'nın** 19.5.1967 tarihli tüzüğünün 34. maddesi hükmü ne diyor: «Madde 34 — Şube kongresi,»

«Şube yönetim kurulunun biten devreye ait çalışmalarını ve Genel Merkezce tasvip edilmiş hesaplarını tetkik ve aklama»ya yetkilidir.

Tüzüğün bu hükmü Rıza Güven ve arkadaşlarının Teksif Sendikası'ndan ayrıldıktan iki sene sonra bu hale Teksifciler tarafından sokulmuştur. Pekiy, Rıza Güven ve arkadaşları ne yapmışlar? Başında bulundukları İstanbul Şubesi'nin hesaplarını Genel Merkez'e göndermişler, genel merkezciler tetkik edip «kabul» demişler ve mahsup **fişlerini göndermişler. Bunun** üstünden 8-9 ay geçmiş, genel merkezciler kanun suz bir kongre yapmışlar, Rıza Güven ve arkadaşları bu kongrenin kanunsuzluğunu ileri sürerek dava açınca gelsin ihraç, açılsın davalar olmuş. Emekçiye açıklamaktan korktukları yutturmacayı bu tertibe göre genel merkezciler düzenlemişler.

Şimdi bakın millet nasıl yağmuru yerden göğe doğru yağdırmak istiyor: Kendileri herhangi bir merciden geçirmeden ibra alıyorlar, kongreleri iptal ediliyor, bir kanunsuz kongre daha yapıyorlar, o da dâva ediliyor. **Rıza Güven ve arkadaşları genel merkeze** teslimini yaptıkları ve şube kongresinde tetkikle denetlettirdikleri hesap için **«hırsız» oluyorlar ve bu sebeple davayla karşılaşıyorlar. Davayı Teksif'in bazı** tertip heveslileri tezgâhlıyor, kaybediyorlar, sonra kazanmışçasına yalan, iftira, tezvir makinalarını çalıştırarak özel sayılar hazırlatıp herkesin önünde bir yut turmaca oyununa giriyorlar. **Gördünüz mü, Türkiye**de ne garip şeyler oluyor?

Teksif, Rıza Güven ve arkadaşları aleyhine açtığı 527 bin liralık maddi ve 50 bin liralık manevî tazminat davasını kaybetmiştir. Kararın bu kısmını anlayamamışlarsa, ödeyecekleri dâva masrafıyla ilgili kısmı okusunlar. **Daha da inanmazlarsa, icra kapıya gelince** anlarlar artık...

Bu dava masrafı beni kara kara düşündürmektedir. Ödedikleri ve ödeyecekleri bu para tezgâh gürültüleri, pamuk tozları, geçim zorluğu ve iş **teminatsızlığı içinde kıvranan tekstil işçisinin canının ve kanı**nın karşılığı ücretinden kesilerek **Teksif'in kasasında** toplamış aidatın bir kısmıdır. **Emekçinin aidatının ne**relerde kullanıldığını gördükçe de **«Bu mudur Türkiye'de sendikacılık» diye hayıflanıp duruyorum.**

Gerçekten de Türkiye'de sendikacılık **yeterince** rezil edildi. Politikacılardan dertlenen sendikacılar, **ne**redeyse onları aratacak bir **kişilik çekişmesine girdi**ler. Üstelik temelde esaslı **çelişkileri de yok. Çoğunluğu bir yerde kapitalist düzenin, emekçiyi sömürtecek** kadar açık savunucusu. **Kimin neyini bölüşmek iste**dikleri de belli.

Bilin beyler: *Bürokratsınız. Çoğunluğunuz sınıfınıza ihanet içindesiniz. Bir şartlandırma sonucu düzen savunucusu kesilmişsiniz. Emekçinin sırtındaki kanbur yeterli, bir de siz binmeyin. Birşey olamazsınız emekçiye dönük açık mücadele yapmadıkça.*

Türk emekçisi sefalet içindeyken, başınızı önünüzde tutun hiç değilse. Bu da bir erdemdir yapabilen için. Kâğıtları, mürekkepleri emekçiyi insanca yaşama olanaklarına kavuşturmak için harcayın. Alın terinin karşılığını kişisel çıkarlara dönük işler için sarfettikçe, ihanetiniz büyüyecektir. Ve de bir gün emekçinin kahrı sizleri kahredecektir.

WOLFGANG BORCHERT — RADİ..

Hikaye

BU gece Radi vardı yanımda. Her vakitki gibi sarışındı ve yumuşak, yaygın yüzü gülüyordu. Gözleri de her vakitki gibiydi: Biraz ürkek ve biraz güvensiz. Çenesinde de yine o üç beş sarışın kıl vardı. Hiç değişmemişti.

Ama sen öldündü, Radi, dedim.

Evet, diye cevapladı, gülme bak.

Ne diye güleyim?

Bilmiyor muyum sanki, hep güldünüzdü bana. Adımlarımı bir tuhaf atardım ve her vakit okula giderken hiç tanımadığım bir sürü kızlardan söz ederdim de. İşte bu yüzden hep güldünüz bana. Sonra da hep biraz korkak davranırdım onun için, daha dün gibi hatırımda.

Öleli çok oldu mu? diye sordum.

Yo, asla, dedi. Ama kıştı da şehit düştüğümde. Doğru dürüst gömemediler. Donmadık bir şey kalmamıştı ki. Taş kesmişti her şey.

Ha, öyle ya, sen Rusya'da şehit düşmüştün, değil mi?

Evet, daha ilk kış. Bak gülme, ama Rusya'da ölü olmak güzel değil. Her şey bir yabancı ki bana. Ağaçlar bir yabancı ki. Bir kasvetli ki, sorma. Çokluk kızıl ağaçları. Yattığım yer baştan aşağı kasvetli kızıl ağaçlarıyla dolu. Ve taşların da inildediği duyuluyor kimi. Rus taşları olmaları gerekiyor da. Ve ormanlar feryad ediyor geceleyin. Rus karı olmaları gerekiyor da. Böyle işte, her şey yabancı, Her şey bir yabancı ki.

Belki Rusya'da ölü bulunman gerekiyor da ondan bütün bunlar, dedim.

Bana baktı: Öyle mi dersin? Yo yo, her bir şey bir müthiş yabancı ki, sorma. Her bir şey. Dizlerine baktı. Her şey bir yabancı ki. İnsanın kendisi de.

İnsanın kendisi mi?

Evet, gülme bak. Asıl mesele de bu ya zaten. İnsanın kendisi bir yabancı ki kendisine. Gülme bak, bu gece kalkıp bir yol sana geldimse bunun için işte. Seninle bu işi bir konuşayım diye. Benimle mi?

Evet, gülme bak, seninle, başkasıyla değil. Beni adamakıllı tanıyorsundur herhalde değil mi?

Tanıyorum sandım hep.

Olsun. Beni adamakıllı tanıyorsundur. Dış görünüşümü demek istiyorum. Nasıl bir kimse olduğumu değil. Demek istediğim hani dış görünüşüm. Dış görünüşümü tanıyorsun herhalde değil mi?

Evet, sarışın. Dolgun bir yüzün var.

Yo, çekinme söyle, yumuşak bir yüz benimkisi. Bilmiyor muyum sanki. Haydi söyle.

Evet, yumuşak bir yüzün var. Hep gülen ve yaygın bir yüz.

Evet, evet. Peki gözlerim?

Hep biraz - biraz üzgün ve bir tuhaftı.

Yalan söylemesene. Pek ürkek ve güvensizdi gözlerim. Kızlarla ilgili anlattıklarıma kanıp kanmıyacağınızı bilmezdim de ondan. E, sonra? Hep sinek kaydı traşlı mıydı yüzüm?

Hayır, değildi. Hep üç beş tel sarışın kıl bulunurdu çenende. Sen kimse görmez sanırdın bunları. Ama hep gördüktü biz.

Ve güldünüzdü.

Ve güldüktü.

Radi yatağımın kenarında oturuyordu ve dizine sürtüyordu avucumu. Evet, diye fısıldadı, öyleydim. Tastamam öyle.

Ve sonra ürkek gözleriyle bana baktı birden.

Bana bir iyilikte bulunur musun, ne olur? Ama gülme bak, gülme' Benimle gel.

(Devamı var)

Ayıp Hemde Büyük Ayıp

(Baştarafı 1. sayfada)

edilmiştir; hâlen sanıktırlar, mahkemede aklanırlar ve beraet ederlerse onları ilk ben tebrik edeceğim. Ayrıca lâyık oldukları görevlere iadeleri için Türk-İş başkanı olarak ağırlığımı koyacağım.

Mahkeme üç yıl sürdü. Beraatlar kesinleşti. Fakat mahkemenin, aklama ve berat şekli ile gerekçesi, davacıları teskin edeceğine, büs bütün çileden çıkardı.

Af ve ibraya sığınmak istemiyoruz! diye, diretmek, dâvânın hukuk ve adalet kavramının seyrini değiştirmez.

Hukuk nosyonundan bir parçacık nasibi olanlar, bu gerçeği bilirler.

Şimdi Tanrı aşkına söyleyin, berat etmiş olan kimseler, — vay efendim, biz suçlu ve de hırsızız! Bizi ne hakla beraat ettirirsiniz! Bu ibra denen müessese aslında dejenere olmuş ve kokuşmuş bir müessesedir! Onun için, ne yapıp yapın bizi mahkûm edin! Eğer mahkûm etmezseniz, diğer dâvâcı arkadaşlarımıza karşı ayıp olur!

diye, hakime dilekçe mi versinler?

Bu yazıyı yazmak için çok geciktiğimi biliyorum. Daha önce, çok ayrı kesimlerde, tükenmez inat ve çaba ile, asıl iplerin, kimlerin elinde olduğunu kanıtlamak istiyordum. Bir sendika, bir siyasal örgüt, bir dernek, bir aile, hatta bir millet, durup dururken ikiye - dörde bölünmez. Bu bölünmeleri düzenleyen korkunç bir düzen ve korkunç bir teşkilâtlanma var. Kuvvetin, birlikten doğduğu gerçeğini, hepimizden iyi bilen, Provakatör yetiştiren örgütler var.

Tüm bunları görmek için insanoğlunun iki şeye ihtiyacı var: Erdemli olmak. Akıllı olmak. Eğer bu kaos düzeni sürüp giderse, aynı hamurdan yuğrulmuş, aynı sınıfın insanları birbirini kıyasıya yoketmeğe uğraşırsa, korkarım ki, erdemli ve akıllı kişilerin varlığından şüpheleneceğiz.

Şimdi fiilen üyesi bulunduğum TEKSİF Sendikasının, Genel Başkanının sahibi bulunduğu, TEKSİF gazetesinde, kesin beraata rağmen örneğin bana, hırsız ve namussuz diye neşren hakaret edilmektedir. Hem de bu ithamı yapan kişi Genel Sayman Yalçınoğlunun ta kendisidir. Şimdi bunların hangisi doğrur?

Sayın Yılmazın çağrısı mı, yoksa Yalçınoğlunun ithamı mı? Şevket Bey samimi ise, namussuz ve hırsızları nasıl bünyesine çağırır?

Yalçınoğlu haklı (!) ise, Sayın Yılmaz'ın durumu nasıl yorumlanır.

Sonra, Sayın Yalçınoğlundan benim şahsen bir ricam var: Fevkalâde, vatansever, erdemli, namuslu, nezih ve efendilerin ocağı olduğunu kabul ettiği Teksif'in içinde, adı namussuz ve hırsıza çıkmış bir İsmail Çöl'ü, derhal kesin ihraç dileğiyle onur kuruluna sevkettirmesi

Din istismarına karşıyız

(Baştarafı 1. sayfada)

General Refet Ülgenalp; bilinen kişilerin, gazetelerin ve kuruluşların açık saldırısına uğradı. Sayın Ülgenalp; bu sözlerinden ötürü iftiraya uğradı.

Ama Devrimci uyarma-

kadar borca batmış bir milletin çocukları dövizlerimizi avuç avuç başka devletlerin kasasına taşıyorlar.

Türkiye' yi çalışmaktan, sanayileşmekten başka bir yol refaha götüremez. Sorularımızı açıkca tartı-

gün irticaya vize verenler yarın irtica tarafından boğulacaklardır.

Biz Tekstil İşçileri Sendikası olarak Aydın din adamlarına karşı değiliz. Bilâkis, Müslüman Türk İşçileri ca

BAŞYAZI
RIZA GÜVEN

Usturuplu yalan

(Baştarafı 1. sayfada)

layabilen her vatandaşın vicdanında mahkûm olmuşlardır. Adalet de onlara gerekli cezayı verecektir, bundan kimsenin şüphesi olmasın. Üzerinde durdukları ve istismar ettikleri konu davalıların ibraya sığınmalarıdır.

Mahkeme kararının ibraya ilişkin nedenle red dedilmesi konusunda geniş izahatı değerli Av. arkadaşımız Abdullah Sert'in kaleminden çıkan yazıyı bu sayımızda okuyacaksınız.

Benim değineceğim konu tamamen davacıların tertipleridir.

Muhtelif zamanlarda belirttiğim gibi Teksif İstanbul Merkez Şubesinin bütün masraflarının yekûnu 548.000.— liradır. Bunlardan 530.000.— lirası bugün iftiracıların arasında bulunan Teksif Genel Saymanı İbrahim Yalçınoğlu ve Genel Başkan'ı Bahir Ersoy'un imzaları ve Muhasebe memurlarının paraf ettikleri mahsup fişleri ile kabul edilmiştir. Bu hesapların içinde münfesih İstanbul Tekstil Sendikasından devren gelen masraflar büyük kısmını teşkil eder. 24 - 25 Temmuz 1965 günleri Şan Sinemasında yapılan Şube Genel Kurulunda da tertipçilerin bütün çabalarına rağmen kabul edilmiştir.

Buna rağmen iddialarını ispat sadedinde namusluca yapılacak bir hesap tetkikinden kaçmadığımızı söylemişiz ve B.M.M. ne müracaat ederek, af kanunu dışında tutulmamızı istemişizdir. Bütün bunlar tamam.

Şimdi biz de soralım?

Davacı Sendika tarafından usulüne uygun olduğu kabul edilip, makbuzu elimize verilen sarf evrakları sonra değiştirilerek dâva açılıp tertip sonucu tazminata mahkûm edilmeyi kabul edecek kadar enayi miyiz?

Bize hırsız diyenlerin tertipledikleri kongrenin iptali için açtığımız davadan sonra sahtekârlıklarını gizlemek için ortaya attıkları uydurma bilir kişi raporlarına itiraz etmiyecek kadar safmıyız biz?

Kişisel ve kör çıkarlarından başka birşey düşünmeyen, bunun için Tüzük kanun ve ahlâk kurallarına aykırı kongreler düzenliyerek nüfuz ticareti yapanlara, sözde sendikacılara Türk Tekstil İşçilerini terkederek kaçacak kadar cesaret ve haysiyetten yoksun kişilermiziyiz biz?

Bütün bunlara İstanbul da çalışan onbinlerce Tekstil işçisi TEKSTİL'e geçerek cevap vermiştir.

İnanıyoruz ki, geçen her gün daha çok aydınlığa, açıklığa doğru gidiyor. İnanmışlar daha çok saflarını sıklaştırarak Tekstil de birleşeceklerdir.

Yalan söyleyenler ne kadar usturuplu söylerlerse söylesinler bir yerinden ayıpları görünecektir.

ların arkası kesilmedi. Yargıtay Başkanı Sayın İmran Öktem, adlî yılın açılışında İrtica'nın kötü yanları ve gelişen tehlikeyi ortaya koydu. Yine bilinen kişiler, gazeteler ve çevreler saldırıya geçtiler, iftira ettiler, sövdüler. Ama etkili bir sonuç elde edemediler. Çünkü, Yargıtay Başkanı'nı koruyan bir Anayasa vardı, Anayasa teminatı vardı.

Şimdi sıra. Devrimi, devrimcileri koruyan teminatlara gelmiş bulunuyor. Kuşkusuz Atatürk Devrimlernin en büyük teminatı, büyük önderin kendi ölümsüz adıdır.

Yarın, devrimleri kökünden yıkmak için, bugün Atatürk'ün bir güven kaynağı olan ölümsüz adı çevresinde iğrenç küfürler ediliyor. Bu bilinen kişiler, gazeteler ve kuruluşlar Büyük Atatürk'e «Dinsiz» «Gökgözlü deccal» diyecek kadar pervasızlaşıyorlar.

Buna karşılık, Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyetin beşinci Cumhurbaşkanı sayın Cevdet Sunay, biçimsel bir çıkış yapmakla yetiniyor. Tehlikenin insanı uykusunda bile ürpertecek kadar büyük olduğunu anlamak için, acaba gericilerin Anıtkabri yerle bir edip taşlarıyla yobaz okulları yapmaları mı bekleniyor.

Ülkemiz az gelişmiş bir ülkedir, geri kalmış ülkeler arasında baş sıralarda yer alır. Devlet olarak milyonlarca lira borcumuz var. Borçlarımızı ödemekte büyük zorluklarla karşı karşıyayız. Oysa öte yandan, fakir milletimizin, yok denecek kadar az olan dövizi inanılmaz bir müsriflikle harcanıyor.

Kutsal kitabımızda «borçlu olan müslüman hacca gidemez» yargısını açıkça belirten ayet varken, gırtlağına

maktan başka bir yol çözüleyemez. Oysa bir takım takkeliler, kara sakallılar ve onları paravan yapan kara vicdanlılar, yanlızca kör kişisel çıkarları için toplumu acı ve karanlık bir maceraya sürüklemek istemektedirler.

Vatansever Türk İşçisi bu iğrenç istismarın karşısındadır, Atasına ve onun eserlerine bağlıdır. Yüreği Devrimleri korumak inancıyla doludur ve görevini herzaman yapacak güçtedir.

Son ve kesin bir ihtar olarak şunları Türk kamu oyuna duyurmak istiyoruz; Bu

nı kürsülerinden iyiyi, güzeli, kardeşçe çalışmayı öğütleyen aydın din adamları sayısının artmasını hasretle beklemektedir. İrtica'nın, kör taassubun, geriliğin, tehlikeli akımların karşısına diklmiş şuurlu bir kitle olarak, bütün görevlileri bütün aydınları, bütün devrimci güçleri ve bütün yurtseverleri Atatürk'e açıkça saldıran, devrimleri ortadan kaldırmaya yönelen bu pervasız gidişe dur demeğe, bu amaçta birleşmeye çağırıyoruz.

Yoksa tarih sizi affetmiyecektir, biz de affetmiyeceğiz.

gerekir. Bu gereğin kısa zamanda yerine getirileceğini umarım.

Beyler, asıl kavgamıza dönün! Gece gündüz ıstırap içinde, yokluk içinde kıvranan, insan gibi yaşama koşullarına erişmek için asırlardır özlem çeken zavallı halka dönün!

Ciddiyetten uzak, iki alkış karşısında, tüm kişiliğini yitiren, biraz da. mevki görünce, en korkunç bir çılgınlık sembolü haline gelen cılız kişiliklerinizin günahlarını çektirdiğiniz insanlar uyanacaktır, bunu asla unutmayın!

Türk Adaletinin Şamarı

(Baştarafı 1. sayfada)

sı da dahil - çift imza ile bu sarfları kabul ettiler de sonra zimmet, suiistimal oldu. Kasa mevcudu olarak 1 milyon 500 binden bahsediliyordu, yani İstanbul işçisinin Teksif kasasına koyduğu net 2 milyon 400 bin liradan dahi 1 milyon lira sarf edilmişti. Peki 29 Şube ne yapmıştı? Bunların ödentileri ne olmuştu? Bu kadar basit bir hesap dahi kendilerinin ne kadar müsrif idareciler olduklarını gösterir. (Ben onların sarfettiği gibi Hırsız - Suiistimal - Zimmet kelimelerini sarf etmiyeceğim. Müsrif diyeceğim) Çünkü bir insana Hırsız damgası, suiistimal veya zimmet yaptığı ancak mahkemenin kararı ile sabit olabilir. Kaldı ki, Teksif Yöneticileri mahkeme kararını dahi kendi lehlerine imiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Felç geçirmiş, şerefi ile oynanmaktan üzgün bir Şükrü Van arkadaşımın mahkeme koridorunda resmini çektirip, istismar vesilesi olarak kullanacak kadar insanlıktan yoksun kişilerdir. İçerlerinde bir vicdan olduğuna dair inancım henüz sönmüş değil, ancak şu andaki ihtirasları insanların şerefleri, namusları ile oynuyarak devam edebilir.

Fakat son nefeslerini verirken nedamet hisleri ile kıvrıla kıvrıla can vereceklerdir. Çünkü ihtirastan kurtulan kişiliklerine o zaman vicdanları hakim olacak ve yaptıklarının pişmanlığı içinde bulunacaklardır. Fakat şimdi Türk Adaletinin suratlarına çarptığı şamarı dahi istismar edebilmek için kıvranmaktadırlar. Kaldı ki bahsedilen 208 bin lira gerçekten zimmet ise bu zimmetin kimlerin üzerinde olduğuna dair bilirkişi raporunu lütfen yayınlasınlar. İstismar ettikleri bu sarfların bile ne kadarının halen kendi bünyelerindeki insanların uhdesinde olduğunu görüp suratlarına tükürelim.

Deftardar, Sümerbank işçisinin çok yakından tanıdığı şarapçının biride Teksiften aldığı ücrete müstehak olabilmek için bir şarkı tutturdu gidiyor. İnsanın alnının damarı patladı mı, ondan her şey beklenir. Ayın 15 inden 30 unu denk getiremeyip, ondan bundan borç alarak günü geçirmeye çalışan bu kişi ne çabuk unuttu Alaattin Büyükdere'ye (Tekstil Sendikası Kurucu Başkanı) ve İzzet Kıranşel'e 500 lükler 1000 likler çıkartıp «evin masrafını falan düşünme, yalnız benlen Ankaraya gel Teksif ve Türk-İş bize ilelebet maaş bağlayacak» diye halen oynamakta olduğu oyuna bu insanları da alt etmeye çalıştığını, gözünü foto montajla boyayıp «beni dövdüler» diye kahraman olmaya çalıştığını, değer mi bir şişe şarap için bu oyuna âlet olmaya.

Kısacası bütün bu oyunlar ve palavralar, İstanbul işçisinin bünyesinden yetiştirdiği kıymetli Sendikacılar yemek; Teksif'in başına çöreklenip işçiyi siyasî emellerine hizmet eden bir kitle haline getirip afyonluyarak, sendikanın kapısında bu zümrenin siyasî emellerine âlet olabilecek insanlarla doldurup, iş temin etmek, dolayısile de kendilerine hesap sorabilecek veya yerlerinden onları uzaklaştıracak insanları tasfiye ve menfaat yuvaları kurarak yaşayışlarını teminat altına almak için yaratılmış olaylardan ibarettir.

Mahkeme kararını yüzlerine şamar gibi vurduğu tarih 9.2.968; aradan 2 ay geçtikten sonra bu feryat niye? Önümüzde toplu sözleşmeler var, bu sebeple birçok işyerleri Sendikamıza akın etmeye başlamıştır. Bu yalan - iftira ile, sendikamıza akan işçi akınını kösteklemeye çalışmaktadırlar. Bu oyun da sökmeyecek. Daima gerçek Sendikacıların arkasında giden Tekstil işçisi, kendi sendikası olan ve demokratik tüzükle idare edilen TEKSTİL SENDİKASINA AKIN EDECEKTİR.

Hüdaverdi TALAR